

POŘAD BOHOSLUŽEB DOBA VÁNOČNÍ

Pondělí 24 prosince Vigilie Narození Páně

16.00 - Zásada
22.00 - Bzí
24.00 - Železný Brod

Úterý 25 prosince Slavnost Narození Páně

8.30 - Železný Brod
11.00 - Loučky
16.00 - Krásná

Středa 26 prosince Svátek sv. Štěpána

8.30 - Železný Brod
10.00 - Držkov

Pátek 28 prosince

18.00 - Železný Brod

Sobota 29 prosince Svátek Svaté Rodiny

Mše svatá s poděkováním a prosbou
o Boží pomoc do nového roku
16.00 - Zásada
18.00 - Bzí

Neděle 30 prosince Svátek Svaté Rodiny

Mše svatá s poděkováním a prosbou
o Boží pomoc do nového roku
8.30 - Železný Brod
11.00 - Loučky
16.00 - Krásná

Úterý 1 ledna Slavnost Matky Boží Panny Marie

8.30 - Železný Brod
11.00 - Loučky

Biblické a katechetické hodiny

se konají ve středy
v Železném Brodě
po večerní mši svaté
od 18.45.

Biblické hodiny:

středa 9. ledna.

Katechetická hodina:

středa 23. ledna.

Železný
Brod

Bzí

Držkov

Krásná

Klckočské
Loučky

Ten vánoční čas, dočkali jsme zas... Vzpomínka na časy minulé...

Zde v našem kraji byla před Vánoci a před mnoha léty velmi rozšířena tradice stavění Betlémů. Nebyly to však žádné obyčejné Betlémy, jak jsme dnes zvyklí koupit v obchodech. Betlémy byly většinou dílem lidských rukou, které mnohdy po dlouhé denní práci se věnovali této zálibě. Byly většinou ručně malované na tvrdém papíře a někdy i vyřezávané z lípového dřeva. Každý rok se Betlém rozšiřoval. Úplné obsazení celého Betléma trvalo i několik let. Dnes je nalezneme již převážně jen v muzeích, jak v našem městě, tak i na př. ve Vysokém n.J., Jilemnici, Turnově apod.

Tak i já si vzpomínám na mladá léta, když můj děda Jan Maryška stavěl každoročně u nás doma, již v Adventu, velký papírový, ručně malovaný Betlém.

Vše začínalo už na podzim, když šel s nůši do lesa na mech. Já jsem ho rád doprovázel a již se začal těšit na Vánoce. Mech musel dobře vyschnout a tak byl rozložený všude na půdě. Když chtěl začít stavět Betlém, nebylo to jednoduché. Nejprve musel připevnit dřevěné podklady délky asi 3,5 a 2m, šířky 80cm, vzadu malované pozadí. Betlém byl umístěn v rohu místnosti. Potom rozložil mech a uprostřed postavil Betlémskou jeskyni, říkal jí - „Boží narození“. Papírové figurky měl pečlivě uschované v krabicích. Říkalo se jim „darovníci“. Ty jsem mu podával a on je zapichával do mechu na svá místa, která si dobře pamatoval. Figurky maloval lidový malíř zvaný Honzíček - Jan Šilhán z Hrubé Horky. Víím, jak děda říkal, že si pořizoval (kupoval) figurky postupně několik za rok, až dosáhl toho celého množství. Bylo také zvykem vodit hosty na zhlédnutí Betléma a vzájemně si vyměňovat „zkušenosti“. Pochopitelně v té době bylo takových podobných Betlémů v našem městě i více. Vzpomínám si na jeho slova po návratu z prohlídky podobného Betléma, kdy říkal, že figurky - darovníci - na jedné straně dary Ježíškovy přinášeli a na druhé straně zase odnášeli...?

Dědův Betlém lze zhlédnout ve zmenšené podobě v železnobrodském muzeu na Bělíšti. Zde je také umístěna expozice jeho dřevěných modelů starých měšťanských domů, dnes na „velkém“ náměstí. Největším jeho dílem je stará železnobrodská radnice, která stála na místě dnešní spořitelny. Pamatuji si, že na ní pracoval po celý rok. Výše uvedenou činností se zabýval až v penzi (důchodě).

Je velmi zajímavé, že můj děda byl původně vyučený švec. V té době bydlel v dřevěném domku vpravo naproti faře. Protože jeho řemeslo nemohlo uživit rodinu (bylo běžné tenkrát „kupovat“ na dluh), byl velmi rád, když se dostal na doporučení do státních služeb na CK pošty v našem městě Žel. Brodě, jako listonoš. Denně chodil do okolních vesnic po celé roky a za každého počasí. Pobyt na čerstvém vzduchu byl asi v té době prospěšný i pro jeho další zdraví. Dožil se požehnaného věku 90 let. (+1955)

Jsem velmi rád, že mohu po tak dlouhé době, tímto způsobem na mého dědu vzpomenout!

Radostné Vánoce přeje Karel Maryška

Křest Páně

Svatý Jan Křtitel se nazývá Předchůdce. Je to překlad z řeckého Prodroneos. To znamená někoho, kdo jde na cestě vpředu. U skautů, v horách to bývá ten, kdo zná cestu lépe než ostatní. Ale v přírodě se vyskytuje i něco opačného. Podobně můžeme vysvětlit rozdíl mezi vedením světským a duchovním. Zakladatel spolku je ten hlavní, který mu dal ideu a vznik. Učitel ví všechno lépe než ti, co se u něho učí. I církve vedení a učí lidi, tvoří spolky a organizace. Ale musí si být stále vědoma, že nakonec lidi vede až ten, kdo přijde po jejich slovech a po jejím vedení, tj. Duch svatý. Velcí duchovní vůdci v dějinách křesťanství si byli vždycky vědomi, že učili ty, kteří k nim přicházeli, jenom první kroky, ostatní dokončuje Boží milost. Této provizorní funkce vzhledem ke Kristu si byl vědom sv. Jan Křtitel. Věděl, že Mesiáš přijde až po něm: „Nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánků.“ Zout někomu opánky, umýt někomu nohy je známka pokory. Křesťan si je vědom své důstojnosti Božího dítěte a opravdu se pokořuje jenom před Bohem.

Omskokatolická farnost di kanství Železný Brod
Fr. Balatky 132, 486 22 Železný Brod, tel: 483 389 223
Spravujeme též farnosti: Bzí, Držkov, Loučky, Krásná
Misionáři Matky Boží z La Salette: P. Miroslav Matejko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farabrod@volny.cz, můžete je také osobně předat duchovnímu správci.

„Dítě se nám narodí, bude nám dán syn“ (Iz 9,5).

Dnes se obnovuje tajemství Vánc toto Dítě, které přináší světu spásu, se rodí i pro lidi naší doby, rodí se a přináší radost a pokoj pro všechny. Blížíme k jeslím, abychom se setkali spolu s Tím, na kterého čekají národy, s Vykupitelem člověka. Spolu s Tebou, Maria, stojíme v zamyšlení před jeslemi, abychom se podíleli na Tvém úžasu na nesmírnou blahovůli Boha. Dej nám své oči, Maria, abychom rozluštili tajemství, které se skrývá v křehkých udech Syna.

Nauč nás poznávat Jeho tvář. Pomáhej nám, abychom byli věrohodnými svědky tvého poselství míru a lásky. Pomáhej nám, abychom dokázali poznat v Dítěti, které spočívá v Tvé náruči, jediného Spasitele světa, nevyčerpatelný pramen opravdového míru, po kterém v hloubi touží každé srdce. Přeji Vám, aby Vánoce byly požehnané a radostné a aby Nový rok přinesl více štěstí, než zklamání.

P. Miroslav MS

Protože se pro něho nenašlo místo...

„Porodila svého prvorozeného syna, zavínila jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro něho nenašlo místo...“

Je nepřijemné stát před zavřenými dveřmi. O to je ovšem větší radost, když se takové dveře otevřou. **Vánoce znamenají:** Bůh otvírá dveře, které nás od něho oddělují. Přibouchli jsme si je vlastní vinou. A protože už nejsme schopni sami přijít k Bohu, přichází Bůh ve svém Synu k nám. Stává se člověkem, rodí se v chlévě jako bezmocné dítě. Bůh přichází do našeho ztemnělého světa, do temnoty a chladu stáje, do temnoty a chladu našeho života...

Bůh hledá příbytek, ale všechno je obsazené! Bůh přichází ke dveřím, ale všechny jsou zavřené... Bůh hledá příbytek i u tebe! Nepřichází však jen jako dítě v jesličkách. Nezůstal však jen dítětem v jesličkách. Stal se z něho muž. Muž, který za nás zemřel na kříži. Neskončil v hrobě, ale vstal z mrtvých a žije! Přišel, aby prozářil temnotu a vzal na sebe naši vinu. Žádné místo není pro něho tak ošklivé, aby v něm nemohl pobývat. Žádný život mu není tak zkažený, aby do něho nemohl a nechtěl vejít.

Vánoce znamenají: I dnes k nám přichází Bůh! Bůh může všechno, kromě jedné věci: nechce a proto nemůže vstoupit do našeho srdce proti naší vůli, pokud mu sami neotevřeme, pokud ho sami nepozveme dál...

Ježíš se narodil 25. prosince

Díky dokumentům z Kumránu bylo možno přesně určit, kdy se Ježíš narodil.

Ferragosto je v Itálii pojem. Už od dob Římanů se slaví Feriae Augusti - prázdniny císaře Augusta, kdy každý, kdo jen může, vyrazí z měst ad aquas – k moři, k řekám a jezerům, do hor. I Vittorio Messori jednou navrhl, aby se vánoce přenesly na 15. srpna, a tím by se lidé zbavili kýčového vánočního osvětlení, předvánočního shonu, nákupní horečky, saní tažených soby, vezoucích Santa Klause, dokonce i psaní obligátních přání a dávání dárků. Vycházel totiž z rozšířeného přesvědčení, že datum Narození Páně 25. prosince bylo stanoveno bez historického podkladu, aby se vytlačil vliv pohanského slavení zimního slunovratu. Nyní se veřejně kaje. Nutí ho k tomu poslední vědecké objevy....

Díky dokumentům z Kumránu bylo možno přesně určit, že se Ježíš narodil 25. prosince. Je to mimořádný objev, který nemůže být zpochybňován jako apologetický, protože jej udělal žid, docent Jeruzalémské univerzity Shemarjahu Talmon.

Narodil-li se Ježíš 25. prosince, pak k panenskému početí došlo devět měsíců předtím. A křesťanské kalendáře slaví 25. března Zvěstování Páně. Ale z Lukášova evangelia víme, že archanděl Gabriel Marii oznámil jako znamení: „I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří a je už v šestém měsíci...“ Starobylé východní církve slaví mezi 23.-25. září početí Jana Křtitele. Pořadí dat, zakládajících se na tradici, jež se nedala ověřit. Tak jsme si mysleli až donedávna.

Musíme vycházet právě od početí Jana Křtitele. Lukášovo evangelium začíná historií starých manželů Zachariáše a Alžběty, která se už smířila se svou neplodností, jedno z nejhorších neštěstí v Izraeli. Zachariáš byl knězem z Abiášovy kněžské třídy. „A když jednou byla na řadě jeho třída a on vykonával před Bohem službu,“ zjevil se mu archanděl Gabriel a oznámil mu, že navzdory vysokému věku budou mít s Alžbětou syna: „A dáš mu jméno Jan... Bude veliký před Pánem.“ Ano, je nám dobře známa ta historie, ale že by onen Lukášův údaj „z Abiášovy kněžské třídy“ mohl být tak rozhodující, to si nemysleli ani velcí exegeté po dlouhá staletí.

Ve starém Izraeli byli kněží rozděleni do 24 tříd a střídali se podle neměnného pořádku při chrámových obětech dvakrát do roka. Věděli jsme, že Zachariášova kněžská třída, totiž Abiášova, byla osmá. Ale nikdo nevěděl, na kdy připadal její turnus. Až profesorovi Shemarjahu Talmonovi se podařilo za pomoci jiných odborníků a zvláště rozbořením svitků kumránské knihovny upřesnit chronologické pořadí, v němž se střídalo 24 kněžských tříd při obětech v Jeruzalémském chrámu. Byla tedy pravděpodobná tradice východních křesťanů, která klade označení Zachariášovi, že se mu narodí syn, mezi 23. a 25. září. Avšak tato pravděpodobnost se přiblížila jistotě, protože další badatelé podníceni objevem profesora Talmona rekonstruovali „přádelnický stroj“ oné tradice a dospěli k závěru, že ta tradice pochází přímo z prvotní židovsko-křesťanské obce v Jeruzalémě. Velmi starobylá a také náramně houževnatá tradice Východních církví, jak to bylo ostatně potvrzeno už mnoha jiných případech.

A tedy, co se zdálo jako nějaký zbožný mýtus, nabývá náhle úžasné, nové pravděpodobnosti: fetěz události, který se táhne v rozsahu 15 měsíců. V září anděl Páně, Gabriel, oznámil Zachariášovi narození syna. Evangelista Lukáš upřesňuje: „Když skončily dny jeho služby, vrátil se domů. Po těch dnech jeho žena Alžběta počala“ (Lk 1,21). V březnu po šesti měsících zvěstování Marii a její fiat. Po třech měsících narození Jana; katolická církev je slaví 24. června. Po šesti měsících narození

z okruhu Religionsgeschichte, kteří odkazovali vánoce do říše legend a mýtů. Vědcům jako je profesor Shemarjahu Talmon stačil Lukášův údaj, že Zachariáš byl z Abiášovy kněžské třídy a kumránské papýry, aby potvrdil tradici prvotní jeruzalémské obce i datum Ježíšova narození – 25. prosince.

A co je Kumrán? V některých jeskyních Kumránu nedaleko Mrtvého moře jeden pastýř v roce 1947 našel celou řadu papýrů, čitelných rukopisných svitků. Do roku 1956 se objevovaly a prodávaly další. Jde o 750 textů v hebrejštině, aramejštině (tak mluvil sám Ježíš) a řečtině. Jdou od 3. století před Kristem až do 1. století po Kristu. Biblista P. Gallagher na jednom papýru určil text z Markova evangelia, který potvrzuje, že Markovo evangelium bylo napsáno před zničením esénů, židovské sekty, která měla v Kumránu své sídlo, to je do let krátce po Ježíšově smrti v letech 40.- 50. po Kristu. Jedna část papýrů byl až do roku 1991 uchovávána v Izraeli. Zveřejnění všech textů 38 svazků materiálu z Kumránu bylo dokončeno v Oxfordu teprve minulý rok.

Navzdory všemu křesťanské dobrodružství pokračuje...

Josef Kolářček

Zjevení Páně

Hluboký smysl svátku zjevení Páně přibližují nám obrazy gotických malířů. Je jich mnoho, jsou možná nejčastějším vánočním malířským tématem. Pro tento výklad přidržíme se na symboly bohatého, krásného, ale dobře čitelného obrazu z oltářního cyklu Mistra Vyšebrodského.

Na jeho desce vidíme Ježíška sedět na klíně Mariině. Ta oblečena jako královna sama sedí na trůně. Maria, lidská dcera reprezentuje zde zemi a celé stvoření. Kristus na jejím klíně je králem všeho stvořeného. V horní části obrazu jsou ovšem vidět andělé, služebníci Boží, kteří vedou krále a vlastně je ke Kristu uvádějí. Králi země slouží andělé, což jasně ukazuje, že je to Bůh, nebeský král.

Postavy králů mají celou řadu významů. Předně znamenají tři fáze lidského života. Jeden je mladý, druhý je zralý muž, třetí je stařec. Říká se tím, že Kristus je Pánem každého života od počátku do konce. Králové jsou však i vladaři všeho pozemského času. Mladý král je králem budoucnosti. Na našem obraze je oblečen do zeleného roucha naděje. Překvapivě je, že králem přítomnosti je král stařec. Ten na obrazech zpravidla klečí u Ježíška a něco koná.

Na našem obraze jednak líbá ručku dítěte, jednak mu podává dar zlata. Králem přítomnosti, tohoto právě probíhajícího děje, je král stařec proto, že jsouci okamžik brzo přejde do velikého prostoru minulosti. Právě tak jako stařec upadne do spánku smrti. Zralý muž, který stojí trochu nakloněn nad ním, je pak králem minulosti. Nedejme se zmást tím, že se jeví oproti starci velmi mladě. Zralost a plnost žití přichází v gotické představě teprve v hodině smrti. Smrt také zastavuje čas života, takže v této plnosti uzrání již navždy zůstaneme. Dalo by se říci, že každý v plně své osobnosti. Tento král je králem snědé, až i černé tváře. Se ovšem není způsobeno sluncem, jak zpívá sazemi umouněný chlapec při tříkrálové koledě. Je to způsobeno stínem smrti, který leží nad minulostí. Tvář jejího krále je ve stínu. V tomto smyslu ukazují králové, že Kristus je Pánem veškerého času, je králem věčně.

Také dary, které králové přinášejí, mají symbolický význam. Jsou to substance v té době všech známých skupenství. Zlato zastupuje jako dokonalý kov všechno, co je skupenství pevného. Kadidlo zastupuje vše, co je skupenství plynného, a kapaliny zastupuje myrrha. Tu přináší král s temnou tvář, neboť byla mast užívaná při pohřbech. Není nic a nicdo, co by se vymykalo z Kristovy Boží suverenity.

Chceme-li o vánočních přemýšlet o našem vlastním životě, mohli bychom se dát vést tímto obrazem a ptát se: je opravdu Kristus Pánem mého života? Odevzdávám mu opravdu všechn čas a patřím mu, ať bdím, či spím, ať jdu, či sedím, ať pracuji, či odpočívám? Jsou moje práce udělány a činy vykonány tak, že mají hodnotu ryzího zlata? Jsou moje myšlenky vonné jako líbezny dech kadidla a stoupají tak moje chvály k nebi? Je řeč, která vytéká z mých úst, když mne sevře bolest a starosti, ohlašovatelky údělu smrti, hojivá vonná píseň odevzdanosti? Anebo je to jinak? Je obydlí, které značím jako Kristovo království, vsuktuku místem harmonického pobývání lidí, kteří se řídí příkazem o vzájemné lásce?

Udusili jsme svátek Kristova narození hromadami balícího papíru

Slavení vánoc se rok od roku stává hluchnějším, nákladnějším a povrchnějším. Až do samotných svátků mnohý nařká, co je třeba ještě nakoupit, udělat, komu napsat. A tak místo toho, abychom oslavovali narození našeho Spasitele a Zachránce, zabýváme se jen samí sebou.

Z vánoce se udělala rodinná slavnost, rodinné show, které se liší od jiných rodinných slavností jen tím, že je v něm více sentimentality. Rodiče cítí vinu, že na své děti neměly čas, a tak se jim to na Štědrý večer snaží vynahradiť hromadou dárků. Vánoce se zmocnil průmysl a obchod, takže se stávají záležitostí pěníženky.

Udusili jsme svátek Kristova narození hromadami balícího papíru s jedlovými větvíčkami, kilometry pozlacených stužek, hromadami vánočních pozdravů a hromadami jídla na vánočních stolech.

Tajemství Boha, který se stal člověkem, tato převratná událost, která se stala přelomem dějin, se zploštila na nasládlou idylu jmelí.

Copak se stal Bůh člověkem proto, abychom se jednou za rok sentimentálně dojmali u vánočního stromku, cpali se vánočním kaprem a cukrovím, abychom si z křesťanských vánoc udělali záminku pro pitky a hodování?!

Sabotovali jsme prostotu čtyř vět evangelia: „Porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plének a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechem.“ (Lk 2,7)

Právě tyto řádky odsuzují naše bohaté, přesyacené a nabubřelé vánoce, které jsou tak chudé na Spasitele, ale plné sentimentálního dojetí.

Proč bychom nemohli naše bohaté vánoce alespoň trochu obohatit betlémskou chudobou, abychom byli naplnění pravou zbožnou radostí!?

Proč bychom se nemohli ztišit a tak umožnit našemu Spasiteli a Zachránci, aby se s námi setkal, aby k nám vešel, abychom se pak nevraceli do všedních dní bez lásky, abychom se netrmáceli slepě životem, zatímco bychom mohli být vnitřně šťastní a spokojeni?!

„Nenašlo se pro ně místo.“ Pro Marii, Josefa a pro Dítě, které se mělo narodit. Pro kolik lidí i dnes není místo ve velkém hostinci lidského společenství, ale i v malém hostinci našeho srdce! Kolik lidí i dnes opichází klepat na dveře.

Jsou Vánoce: svátky přijetí a lásky.

Do tohoto hrubého světa náhle vstupuje laskavé a křehké Dítě Ježíš: Přichází osvobodit člověka zapleteného do sítě nenávisti a zotročeného sektářstvím a roztržkami. Přichází otevřít nové obzory. Boží syn dává vyraší naději, že navzdory tolika těžkým obtížím nakonec vzejde na obzoru lidstva mír.

Toto ubohé Dítě, pro které „nebylo místo pod střechem“, je jediným Dědicem celého stvoření.

Jan Pavel II